

Θέατρο - κριτική: «Λεωφορείο ο πόθος»

ΚΑΘΕ θεατρικό γεγονός αποτελεί ένα τρίγωνο, όπου η παράσταση είναι μόνο μια από τις πλευρές, το κοινό είναι η άλλη και ο θεατρικός χώρος η τρίτη. Όταν πριν χρόνια είδα μια παραγωγή του θεάτρου «Λέξη», οι πλευρές εκείνου του τριγώνου λειτουργούσαν συνεταιρικά. Το κοινό γέμιζε τον αντιθεατρικό χώρο στα Λατσία και η παράσταση κατάφερνε να διασκεδάσει όλους τους θεατές. Στην παράσταση του έργου του Τενεσί Ουίλιαμς «Λεωφορείο ο πόθος», μια δυσαρμονία διείσδυε στο τρίγωνο. Το κοινό φαινόταν αποκαρδιωτικά λίγο για τα μέτρα της αίθουσας, η οποία μόνο σε περιπτώσεις τρελών εμπορικών επιτυχιών μπορεί να ζεσταθεί. Και η ωραία δουλειά της Αλίκης Δανέζη-Κνούτσεν και του αφοσιωμένου στην καινούργια στοχοθέτηση θιάσου ερχόταν σε σύγκρουση με τα δύο άλλα συστατικά του θεατρικού γεγονότος. Τα σκηνικά της Έλενας Κατσούρη δεν μεταμόρφωναν τον σκηνικό χώρο στο εσωτε-

ρικό περιβάλλον, αλλά αναμετρούνταν με το βάθος και το άνοιγμα της σκηνής. Η οθόνη με τα προβαλλόμενα στιγμιότυπα προσπαθούσε να γεφρώσει την απόσταση με την αίθουσα. Στη δική μου αντίληψη οι προβολές δεν είχαν κανένα λειτουργικό ρόλο. Όμως οι κινούμενες πλατφόρμες λειτουργούσαν ως σημείο με πολλά σημαίνόμενα και ως σύμβολο των αγεφύρωτων χασμάτων μεταξύ των ατομικών κόσμων και ως έκφραση της σκηνοθετικής μεθόδου, την οποία θα ονόμαζα «εξπρεσιονιστική αποστασιοποίηση», κι ας ακούγεται σαν οξύμωρο σχήμα. Οι ηθοποιοί κινούν τις πλατφόρμες, βγαίνουν στο προσκήνιο και βάζουν ή βγάζουν τα κοστούμια (Μαρίνα Χατζηλουκά), βάζουν τους ρόλους τους, την οργή τους μπροστά στην πραγματικότητα που σαν μυλόπετρα συνθλίβει τα όνειρα των ανθρώπων.

Τα δρώμενα στο σπίτι των Κοβάλσκι εντάσσονται στο ευρύτερο περι-

βάλλον. Το μπαρ έχει επισκέπτες, ακούγεται το τρένο, το τραγούδι της μαύρης τραγουδίστριας, το «Λουλούδια για πεθαμένους», οι καβγάδες και οι έρωτες των γειτόνων. Στο κεντρικό ντουέτο ο Νίκος Πουρσανίδης δεν κάνει τον Στάνλεϊ του αποκρουστικού, ίσα-ίσα τεκμηριώνει τη θέση του, προβάλλοντας πάνω στην Μπλανς όσα δεν του ταιριάζουν. Μετά όμως μετατρέπεται σε όργανο της κοινωνίας που καταστρέφει την αγαπημένη ηρωίδα του συγγραφέα.

Η Μπλανς της Χριστίνας Παυλίδου εύθραυστη, απελπισμένη, κομψή, εκνευριστική, τραγική. Είναι ρόλος άξιος να σταθεί δίπλα στις δημιουργίες της στον «Φάουστ», στον «Γλάρο», στις «Μικρές Τραγωδίες». Αναρωτιέμαι ποια ρεπερτοριακή οδό θα επιλέξει να συνεχίσει. Οι Γιολάντα Χριστοδούλου και Στράτος Σωπύλης συμπληρώνουν αξιοπρεπώς στην πρωταγωνιστική τετράδα.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ